

fremt man Intet veed at erindre imod Forestillingen, at udfærdige en dermed overensstemmende Placat, og allerunderdanigst forelægge Deres Majestæt samme, men derimod, hvis man maatte have Noget at bemærke ved Forslaget, da derom at neblægge allerunderdanigst Indberetning. I Anledning heraf tillader Cancelliet sig allerunderdanigst at yttre, at da de foreslaaede Bestemmelser i det Bæsentlige ere de samme, som Deres Majestæt allerede forhen har fundet ere nødvendige til Stadens Forsvar, og de tilføiede nye Bestemmelser synes fornødne til Hensigtens Opnaaelse, saa kan man i Sagen selv Intet derved have at erindre, men troer blot med Hensyn til Affattelsen at burde allerunderdanigst gjøre følgende Bemærkninger."

Behøvedes der efter disse klare Udtalelser yderligere Vidnesbyrd, kunde saadanne hentes fra Cancelliets Ytringer om Placatens § 4 („Det burde vel derfor i Almindelighed paalægges som Pligt at bortføre det ulovlig Opførte, forsaavidt det af Demoleringscommissionen findes at stride imod Reglerne for det Bygningsarbejde, som inden Demarcationslinien maa foretages, hvorved det Tilfælde udelukkes, hvor blot Approbation mangler, men det dog findes, at det opførte Bygningsarbejde i sig selv ei er Stadens Forsvar til Ginder"). Og i Demoleringscommissionens Forestilling af 28de August 1824, som er meddeelt Udvalget fra Krigsministeriet, viser det sig paa flere Steder (navnlig ved Motiveringingen af Placatens § 3 a), at de Forordninger, som stilles med Hensyn til Bæffaheden af Bygninger indenfor Demarcationslinien, alene gaae ud paa at lette Nedbrydningsarbejdet, „naar det i Beleiringsstilfælde maatte findes nødvendigt, at Forstæderne demoleres."

Der har indtil den nyere Tid heller ikke været nogen Tanke om, at Demarcationsindsfrænkningen havde en anden Charakter end denne, at muliggjøre Hovedstadens Forsvar fra de gamle Volde og Bastioner ved at holde et Belte om disse frit for andre Bygninger end saadanne, som i Beleiringsstilfælde let og hurtigt kunde staffles bort. Opfattelsen af Indfrænk-

ningen som en speciel „militair Servitut" og derpaa som en reel Ret i de private Grunde fremtræder først, efterat „Demoleringsvæsenet" var gaaet over til Ingenieurcorpslet og Krigsministeriet, og selv hos disse Myndigheder synes den først at være opstaaet, efterat Loven af 6te Januar 1852 havde frigivet hele Beltet hiinsides Sverne til Bebyggelse. Under Forhandlingerne om den sidstnævnte Lov var der ikke noget Dieblit Tale om at affordre Eierne af de private Grunde hiinsides Sverne noget Vederlag for den Byggefrihed, som tilstodes dem; det erkjendtes, at Hensynet til Byens Forsvar ikke længer med Føle kunde gjøres gjældende til at forhindre Bebyggelsen af hine Strækninger, og dette var nok til at lade Indfrænkningen fuldt og ubetinget bortsfalde. Det blev erkjendt (see navnlig den af Landsthingets Udvalg, Dhr. Blechingberg, Lüttichau og Simony, i 1851 afgivne Betænkning), at de ved Placat af 13de October 1824 givne Forskrifter ere „bebyrdende Indfrænkninger, der være uberettigede, saasnart de erkjendtes ikke at være nødvendige af militaire Grunde." Selv om man vil kalde den ved Lovgivningens paabudte Indfrænkning i Byggefriheden en „militair Servitut", kan den ikke opretholdes længer, end selve dens Formaal kræver, og navnlig ikke længer end de Fæstningsværker, til hvis Nytte den er stiftet. I Utsings „Læren om Servituter og andre dermed beslagtebe Eiendomsbyrder efter de danske Love (1836)" hedder det (Side 225—26): „Det følger af Begrebet om en Servitut, som en en fast Eiendom paa hvilende Eiendomsbyrde, at den, ligesom selve Eiendomsretten og enhver anden reel Ret, maa ophøre, naar denne Ting ikke længere eksisterer, og at ligeledes Servitutretigheden, da den kun er tilstaaet til Fordeel for en vis bestemt Ting, maa ophøre med denne Tings Undergang." Den samme Anskuelse udtales i Orstedes Haandbog, 4de Bind, Side 648—49.

Baade Retfærdighed og Billighed kræve, at de Anskuelser, som Lovgivningsmagten i 1852 har vedkjendt sig ligeoverfor en stor Deel af de paaagjældende private Grundeiere, ogsaa nu komme til Anvendelse ligeoverfor de øvrige. Ligesom det i 1852 blev erkjendt,